

Úvodník

Dešťová víla

...sotva jsme dolezli na vrchol, tak začalo pršet. Přesouváme se tedy do stanů a většina následně odchází do hospody. Vegetím ve stanu sám a brnkám si na kytaru. Venca chrní s Luckou vedle ve svém „áčku“. Po chvíli se mi chce taky spát a v přítmí stanu usínám s kytarou v ruce. Najednou kde se vzala, tu se vzala mladá dívčina, položila mi na kytaru narcis a řekla: „Hraj!“ Tak mě to vyvedlo z míry, že jsem bez keců začal hrát. Vencu to záhy probudilo a bez váhání se ke mně přidal. Tak se tísníme a preludujeme v mém stanu dva a s námi je tu neznámá dívčina, která kreslí tužkou obrázek, na kterém se snaží zachytit tu melancholickou náladu opuštěného tábořiště. Později nám prozradila, že je tu na výletě se svým tátou. Za nějakou chvíli k nám do stanu přišla i Lucie, a tak hrajeme i pro ni. Netrvalo však dlouho a „melancholickému rozpoložení“ udělal přítrž Kozel s Věrou, kteří k nám do stanu vpadli jako velká voda. Dvojmístný stan začal prskat ve švech. Navíc v předsíni se na bobku uvelebil Běta, Markéta a Láďa a občas se přišla juknout i Janička. Rozjel se slušnej mejdan. Běta nás doprovází na triangu a Láďa bubnuje na barel. Kolem půlnoci už mě strašně bolí záda, a tak opouštím přečpaný stan a hraju ve stoje venku pod hvězdama. Ani nevím, kdy jsme skončili. Ráno se probouzím slušně rozlámanej a zataženo není zdaleka jen na obloze. Včerejšek mi připadá jak z divokého snu. Venku je opět mlha a prší, takže z lezení asi nebude nic. Nevadí, aspoň mohu doplat deficit. Najednou kde se vzala, tu se vzala opět ona neznámá dívčina, že se jde rozloučit. Na památku mi dala ten obrázek, co kreslila včera večer u nás ve stanu. Pak odešla a jen co zmizela za humny, vyjasnilo se. A pak že víly nejsou...

LdS

Korsika 2014 - GR20

2. díl

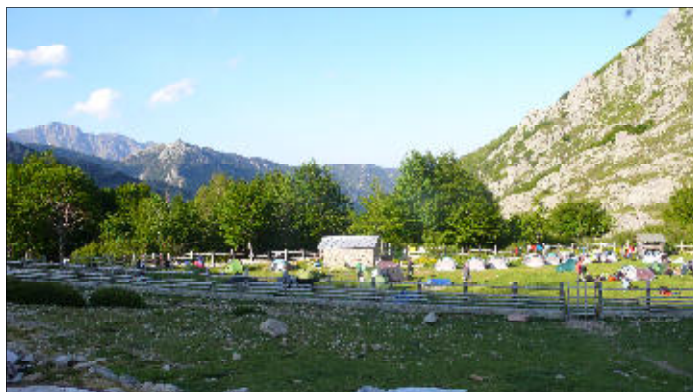
31. 5. - 15. 6. 2014

Blahouš Kluc

6. 6. 2014 Refuge de l'Onda - bivak nad Vizzavonou

Celkem v pohodě jsme přečkali noc a můžeme se beze spěchu hned pustit do stoupání, které se vypíná nad táborem. Bez přerušení dosáhneme jediného kopce Crete de Muratellu (2020m), na kterém není sníh. Výhledy jsou opět ohromující a je třeba sestoupit 1100m výškových metrů. Oba s Jírou už cítíme kolena a jediné, co nám pomáhá, jsou hůlky. Až když se dostáváme do pásma lesa, tak sklon polevuje. Po nějaké době se konečně dostáváme k řece l'Agnone a já se dostávám do zvláštního rozpoložení. Jíra signalizuje, že bolest achilovky výměnou bot polevila a je mi tedy jasné, že budeme pokračovat z Vizzavony do třetí třetiny. Nicméně jsem jaksi z tohoto putování unaven. Nejen že mám strach o levé koleno (odřeniny na nohách se zotavily), tak mám pocit, že furt jen uháníme a nikde se ani nezastavíme, natož aby-

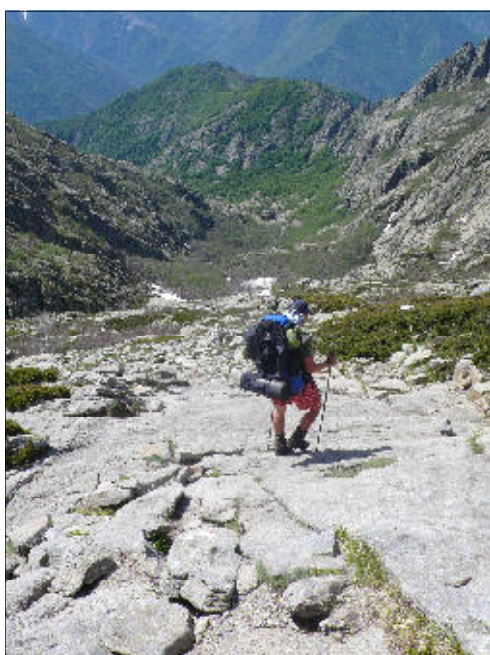
Ohrazené stanové městečko - R. de l'Onda

Chvilími měsíční krajina nad de l'Ondou

chom se vyšplouchali ve vodě. Z noci jsem utahaný, nikoliv odpočínutý. Na mou psychiku taky negativně působí Jířova mlčenlivost. To není nic, co bych mu vyčítal, ale člověk má toho po týdnu dost. Mám tedy menší krizičku a reaguju na ní tak, že si prostě lehnu u řeky a chvíli se válím, až usnu. Ležíme u mostu, a když se probudím, tak si všimnu francouzského mladého páru, jak přechází přes most. Hned mě zaujme jejich energie, navzájem se fotí a dělají u toho blbosti. Líbí se mi, jak si to užívají a hned mi to začíná v hlavě vrtat. Odejdou pryč a my se také vydáváme dále. Jdeme stále podél řeky, až se dostáváme do půvabných míst andělských kaskád. Konečně se dostáváme na přístupovku k Vizzavoně a já se těším, až si dám pivo, vykoupu se a najím se. A také se v nízké nadmořské výšce vyspím v teple. Ovšem je pro mě zklamání položení tábora a na rozdíl od informací

zastaralého průvodce se zde platí za bivak (osoba 7,5 euro, stan 5 euro). Mně osobně se vesnička příliš nelíbí. Dojdeme do restaurace, kde hrají dvě televize a vůbec se tu necítíme nějak dobře.

Jířa se podělí o talíř s uzeninami za 20euro, napijeme se piva a já si brknu domů Renulce. Dokoupíme sušenky a paštiky a štrádujeme si to dál do hor s tím, že Jířa tuší, kde je pramen vody. Bohužel se dostáváme do jednoho z nejsušších úseků, a i když odbočíme z trasy, tak Jířou očekávaný pramen nacházíme téměř vysušený. Jdeme tedy opět výš, až vystoupáme asi 300m a dostáváme se na rozcestí, kde by se dal položit stan. O kousek dál je dokonce zatravněný plácek. Pochybuju, že najdeme něco lepšího, a tak navrhuju zůstat. Jířa přijímá a než by koukal na můj kyselý ksicht, tak jde hledat vodu. Už jsem se viděl ve městě, jak se cákám ve vodě a chlastám pivo a místo toho sedím na vyprahlém místě v lese, kde cucám poslední zbytky vody. Mám čas přemýšlet, a tak přemýšlím. Jestli mám pokračovat dál v cestě, tak si to musím prostě začít užívat, protože jinak čtyři další dny nepřežiju. Vzpomenu si na mladý francouzský pár a konečně přecvaknu. Proč bych si to taky neměl užívat?! Jsem na mé vysněné GR20, hory miluju a času máme dost. K tomu už to opravdu vypadá na oteplení. Když se vrátí Jířa se dvěma láhvemi vody, tak jsem už v pohodě. Všude lezou velcí mravenci a lítají mouchy s komáry, tak si rovnou stavím stan. Jířa nejdřív uvažuje nad spaním pod hvězdnou oblohou, ale záhy pochopí, že je lepší zalézt do stanu. V noci je konečně tepleji, ale probudí nás cosi jiného. Ke stanu se blíží kvílení nasr.né krávy, která

Začátek Andělských vodopádů

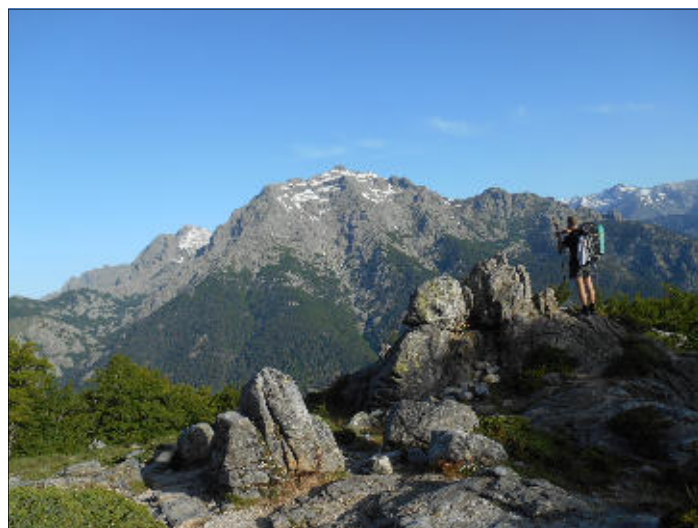
Bez nadšení ve Vizzavoně

asi zjistila, že se jí poflakujeme na jejím fleku. Řve jak praštěná přímo u stanu, a pak odkluše do buše. Takhle se vrátí ještě dvakrát, ale to se jí už jen smějeme.

7. 6. 2014 Bivak nad Vizzavonou - Col de Verde

Vyrážíme opět bez snídaně už v 06.50 hod. a to se kolem nás prohnala už dvě družstva. Poměrně dlouho stoupáme v lese, až se konečně dostáváme do sedla Col de Palmente (1647m), odkud vidíme, jak se vinou stezky. Hádáme, kudy půjdeme my a ani se nám nezdá, že celý masiv obejdeme a i tak konec etapy ani nezahledneme. Odpočíváme na prosluněném ostrohu s koňmi a poté jdeme dlouho lesem, až nás to vyplivne před Bergeries de Capannelle (1586m). Po cestě potkáváme docela dost lidí a už je i evidentní, že se teploty přehouply k třicítce. U této chaty je lyžařské středisko Monte Renoso, které působí nehezky. Sjezdovka

Ideální místo k odpočinku

Hurá opět v horách

vypadá jak kráter po meteoritu. Nicméně je v chatě příjemná obsluha a oba s chutí vypijeme chlazenou Coca colu. Poté pokračujeme dále nejdříve prudkým sestupem a poté dlouhým pochodem v lese. Vychutnávám si chůzi mezi stromy, a když narazím na řeku, tak se tam šplouchám jak malý kluk. Dojdeme na mýtinu a potkáváme „můj“ francouzský mladý pár. Odtud opět klesáme k řece a zde potkáváme čtyři týnejdžry, kteří zde působí nemístně. To je známka blízké silnice, která směřuje do nedaleké vesnice Ghisoni. Dnes jsem si to užíval, nicméně jsem rád, když dosáhneme našeho cíle Col de Verde (1289m). Opět se jedná o velice dobře umístěnou chatu s pěknými místy na bivak. Francouzský pár se ukládá vedle nás. Dáme si s Jírou pivo a víno a sledujeme, jak se všichni frantíci krmí v několika chodech. Neodoláme a nakrmíme se obřím sendvičem za 8euro.

8. 6. 2014 Col de Verde - Refuge d'Usciolu

Konečně je teplo a my nespěcháme. Dnes nás čeká jen jedna etapa, i když psaná na více jak 7 hodin. Jako již tradičně začínáme dnes stoupáním, které na chvíli polevuje v sedle Bocca Dell'Oru (1840m), kde všichni vydechnou v němém úžasu. Po mnoha dnech opět vidíme v dáli moře. Za chvíli už dobíráme vodu u Refuge De Pratti (1820m) a začíná krásná hřebenovka, kdy kličkujeme mnohými vrcholy. Na jednom z nich se ko-

Jen se vrhnout na obří sendviče

nečně seznamujeme s francouzským párem. Je nám ctí poznat Naulen a Freda. Teče z nás jak z konví a dosahujeme malého hájku, kde se všech-

Pohled na moře nenechal nikoho chladným - Bocca Dell'Oru

na družstva schovávají před sluncem a obědvají. Za chvíli jsme v sedle Col de Laparo (1525m), odkud je to opět přímo na vrchol. Tentokrát jsme poměrně dlouho krytí ve stínu stromů, ale i tak je to v tom horku únavné. Na vrcholu Monte Formicola (1981m) se pasou koně a Jířa sní, že tady zůstane na noc. Po chvíli si uvědomí, že postrádá vodu, tak mě následuje až do Refuge d'Usciolu (1750m), kde neunikne zraku chatařky. Ta ho hned dobře odhadla a upozorňuje ho na to, že je zakázané bivakovat mimo prostor chaty. Nejdřív se oba dohadují přese mě, ale mě to už otravuje (Jířa se taky domluví anglicky, akorát odmítá mluvit) a jdu si zaplatit spaní. Za chvíli přijde Jířa s tím, že zaplatil poplatek za spaní, ale že si stejně nakonec půjde lehnout na hřeben. Já to odmítám řešit. Studená sprcha příjemně osvěží, dáme

několik piv Pietra a jdu na kutě. Frantíci nás upozornili na to, že druhý den má být opět 35°C, tak se rozhodneme vyrazit již v 05.00 hod., abychom nešli v takovém horku.

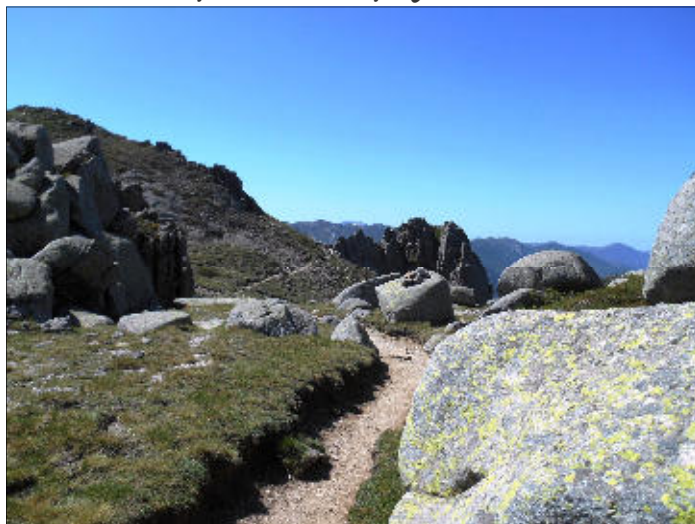
9. 6. 2014 Refuge d'Usciolu - Refuge d'Asinau

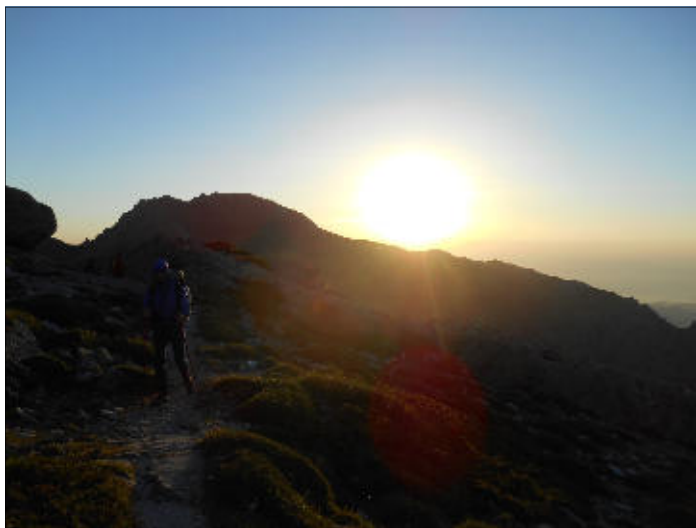
Vyrážím ve větrném ránu až v 05.10 hod. a sleduju dvě čelovky přede mnou, kam směřují. Asi po 15 min. narážím na hřebeni na Jířu, který spal na větrné hůrce, a tak raději vstal a ukazoval „dvěma čelovkám“, kam směřuje další cesta. Jdeme po hřebeni a na východě se nad mořem pomalu probouzí den. Je to krása sledovat vycházející slunce. Opouštíme hře-

ben a dosahujeme Bocca di I' Agnone (1570m) v líbivém bukovém lese. Nakonec se rozhodujeme jít variantou GR20. Po opuštění lesa si prorážíme cestu planinami a v dálce pozorujeme Punta di Valli Tremolli (2134m). Tedy opět vzhůru, do uší Arakain a hned se jde lehčeji. Výstup si vychutnávám stejně jako dosažení posledního významného vrcholu na cestě. Jířa cítí, že budeme poměrně brzy na chatě, a tak mi sděluje, že miní pokračovat dál. Já ne, horko je takové, že je vůbec

problém být na sluníčku, natož dále pokračovat v technicky náročném výstupu, což Alpínská stezka určitě je. Dojde k lehké výměně názorů,

Občas se potkáme i s příjemnou cestičkou

Z R. d'Usciolu vyrážíme při východu slunce a při silném větru

ale „cesta“ mě naučila netlačit na pilu. Najdeme sedlo, seběhneme k Refuge d'Asinau (1538m) a v rozpáleném odpoledni stojíme u chaty. Co dál? Jířa se nevzdal nápadu jít dále do Bavelly přes Alpínskou stezku. Já zůstávám u chaty, protože se mi v horku už nikam nechce. Držím se původního plánu. Jířa si bere popis a vyráží sám, čímž si připraví poměrně náročné odpoledne. Nakonec bude spát někde mezi skalními věžemi Bavelly. Já si užívám krásné odpoledne, plácám se v řece, a pak prožiju nejhezčí večer s Fredem a Naulen. Vypráví mi, že jsou od Montpellier a dělají oba jako gynekologové s tím, že vypravují lidi na svět. Napadá mě tak trochu poeticky, že já zase lidi jako vyšetřující sebevraždy a různá úmrtí ze světa vyprovázím. Vyprávím jim, jak před několika dny, když jsem měl krizi, tak oni dva byli pro mě impulz brát zase putování jako zábavu, ne povinnost. Fred přiznal, že toho rána Naulen brečela, že už je unavená. Dávám si budík na 04.30 hod.,

V dálce Punta di Valli Tremolli

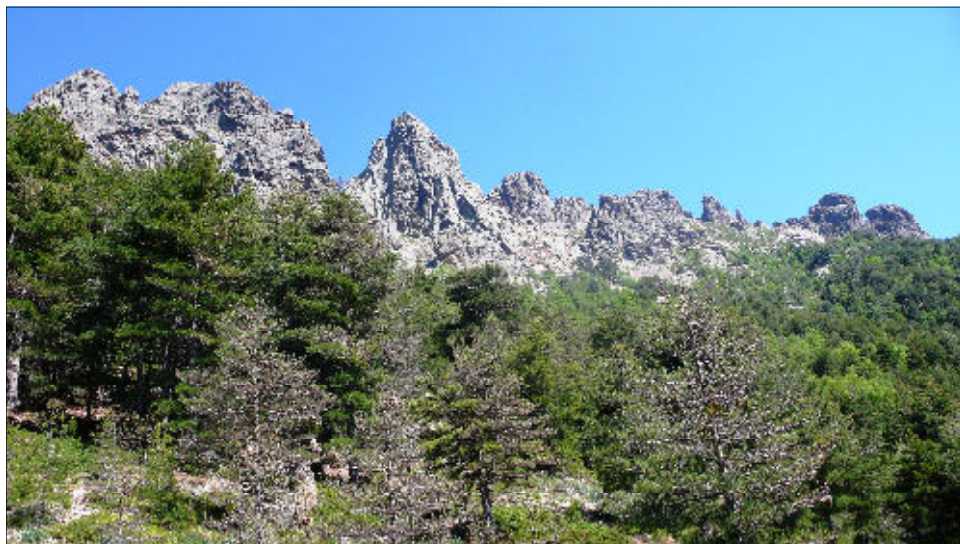
protože jsme s Jířou domluveni v Bavelle na devátou a podávám si ruku s rozesmátou dvojicí.

10. 6. 2014 Refuge d'Asinau - Conca

Vycházím v 05.00 hod., téměř za tmy. Fred stojí venku a mává mi. Pospíchám po technicky lehčí, ale delší trase GR20. Cesta vede převážně lesem po jihozápadním úbočí. V podstatě se nezastavím a jsem v Bavelle až chvíli po 09.00hod. Na jedné ceduli naleznu lísteček se jménem Jířa a šipkou. Rozjímám, že kdyby si ze mě vystřelil, tak bych takhle po lístečkách mohl obejít celý masiv, než bych ho našel. Naštěstí se Jířa povaluje asi o 200m dál. Oba máme dobrou náladu a jdeme se do městečka nasnídat. Fred a Naulen též přibíhají do městečka, křičí na nás „Conca“ a pospíchají dál. Jířa míní, že je potkáme v Conce v hospodě. Doplňujeme vodu u místního pramenu a klesáme, a pak výrazně stoupáme do sedla Col de Foce Finosa (1214m). Opět jsme fascinováni obrovskou změ-

Na vrcholu Punta di Valli Tremolli

Masiv Bavelly

nou rázu krajiny. Celá GR20 je charakteristická obrovskými změnami krajiny v průběhu pár hodin. Kdo nezažije, nepochopí. Zde se podivujeme nad roztodivnými skalními útvary. Optimisticky pokračujeme k Refuge de Paliri (1055m). Zde si dovolíme krátkou přestávku, dobereme vodu a říkáme si, že už to nemůže být daleko a už by to mělo být s kopce. Jaké nepříjemné překvapení, když v tom příšerném parnu stoupáme 150m. Je to utrpení, ale my se už vidíme na konci trasy. V grafu je trasa nakreslená s kopce, ale ani zdaleka tím nejsou vystiženy obtíže, které nás ještě čekají. Úsek jakýmsi porostem s výhledem na skalní věže je opravdu dlouhý, až se dostáváme k řece, kde se ošplouchneme a najíme. Pak opět stoupáme, abychom konečně traverzovali přes několik sedel po stezce pro jednoho člověka ve všude přítomné maquis. Rozjímáme, že to charakterem připomíná kosodřevinu v Tatrách. Jak do ní jednou spadneš, tak už se nevyprostíš. Už zoufale se smějeme nad

Bizarní tvary věží

stále dalšími a dalšími sedly a stoupáními k nim. Oba už v příšerném vedru a skoro bez vody jedeme na doraz. Kupodivu se jedná i ve spojitosti s tím, co máme za sebou, o jeden z nejúnavnějších úseků. No hurá, sedlo Col d'Usciolu (587m). Už vidíme pod sebou vesnici Concu (252m), cíl naší cesty. Na prudkém klesání se mi tak motají nohy, že uklouznou a nepříjemně se praštím přes malíček pravé ruky, že se domnívám, že jsem si ho

zlomil. Veškerý stres se okamžitě vypouští, řežu hůlkou o šutr a přijde mi to jako nejsmyslnější

Ztraceni v "kosovce"

věc na světě. Jíra mě s „obdivem“ pozoruje a říká, že by tohle taky občas potřeboval. Ne každému je dáno se umět vyventilovat. Všechno jednou končí a my docházíme v 18.00 hod. až k našemu autu. Parta hic nám píše, že jsou v nedalekém kempu a čekají na nás. Přejíždíme k nim a připadám si trochu jak z jiného světa, když si sedneme mezi výletníky. Chlubím se vítězným doutníkem, který mi tajně přibalila Renča, ale jaké to zklamání, když zjistím, že je rozlámaný. Lenka mi zabalí cigaretku a já si jí s chutí vychutnávám. K tomu točené pivo, co víc?! Přeci kamarádi. Do hospody dorazili gynekologové, tak je zvu ke stolu. Fred se svěruje, že

Kilometr před Concou už máme humor

se na tři hodiny ztratili v maquis a bylo jim bez vody ouvej. Kdo v těchto křovinách nebyl, jen těžko pocítí to zoufalství, když se ztratí. Naulen má vyvalené oči a do smíchu jí moc není. Všichni si dáme večeri, a pak už je vše jen jako sen. Další dny je mým jediným přáním odpočinek. Přejíždíme od jedné pěkné pláže k druhé, koupeme se. Za zmínku stojí západ slunce v Bonifacu, kde jak teplota s Jírou rušíme pár při romantickém západu. Dále můžu doporučit stejk z tuňáka s výhledem na moře a spánek na písčité pláži. Poslední noc se nám poštěstí vidět v noci bouřku nad mořem v blízkosti Bastie. Jen těžko lze popsat, jak Poseidón rozhazuje své zářivé sloupy z nebe do moře. Organizace v Bastii ohledně trajektu je bezchybná a my se loučíme s ostrovem, na kterém jsme toho tolik zažili. Už se těším domů jako malý kluk. Ptám se Jíři, jestli tou cestou naplnil to, co hledal. Říká, že jo. Chcete-li znát odpověď, tak se ho zeptejte. Co se týče mě, tak jsem si zcela uvě-

Konečně u piva - Naulen, Fred, Blahouš a Lenka

domil, že člověk může být uchvácen svým cílem, ale bez druhého člověka, se kterým by cestu sdílel, jako by cíl ztrácel lesku. Mnohokrát v průběhu cesty mi mysl zabloudila k mé ženušce, která na mě čeká doma a posílá mi na dálku energii. Rád bych zmínil slova Jacka Londona na téma žena: „Tak jako všechny generace filosofů přede mnou znám ženu takovou, jaká je - její slabosti a nízkosti a neskromnosti a nešlechtnosti, její nohy připoutané k zemi a její oči, které nikdy neviděly hvězdy. Avšak věčná, nezvratná skutečnost zůstává. Žena způsobila, že jsem se vysmíval smrti a dálce, že jsem pohrdal únavou a spánkem.“ Jen těžko hledám přirovnání k absolvování GR20 v deseti dnech, ale člověk, který se na ní vydá, by měl počítat s tím, že denní výstupy a sestupy jsou srovnatelné s výstupem na Rysy v Tatrách s tím, že dotyčný může zapomenout na chodníky, které se v Tatrách nachází. K tomu si musí připočítat asi 20km denně s 20 kilogramovým batohem. Nejdůležitější věci na trek GR20: hůlky, česnek, slivovice a dobrý, i když mlčenlivý parták. Díky Jíři.

Blahouš

Francie tak trochu jinak...

10. - 12. 7., 19. - 20. 7. 2014

Martin Cliffhanger Tech

V červenci se ve Francii konaly dva závody Světového poháru dospělých v lezení na obtížnost. První se konal 10. - 12. 7. v Chamonix a druhý o týden později 19. - 20. 7. v Brianconu. Díky tomu, že se mi v letošním roce podařilo nominovat i do reprezentace dospělých, mohl jsem na těchto závodech startovat.

Po domluvení ubytování a cesty s ostatními reprezentanty zbylo jen vyladit „formu“ a 8. 7. jsem zabalený na dva týdny mohl vyrazit na jih. S přestávkou v Linci a Imstu jsme 9. 7. odpoledne přijeli do Chamonix. Po rychlé registraci jsem se nechal vysadit u Lucky Havelkové, se kterou jsem byl domluvený, že u ní budu za úklid nocovat a hned jsem začal tím, že jsem jí umyl nádobí a uvařil večeři.

SP Chamonix

Hned další den začal závod kvalifikacemi mužů. Na startovní listině viselo 76 mužů ze všech částí světa a z Čech přijel kromě mě Tomáš Binter mladší a Adam Ondra.

Na technickém meetingu jsme se dověděli, že obtížnost cest stavěči přitvrdili z obvyklých 8b na 8b+ v první cestě a prý tvrdé 8b+ v té druhé. Ve výsledku to dopadlo tak, že místo obvyklých deseti topů v ten den nepadl top ani jeden. Ani od Adama, který den na to vylezl na skalách 9a OS. Ale to už předbíhám moc...

Kvalifikace začala v 9:30 a já jsem do své první kvalifikace na Světáku naběhl jako 6. V úvodní kolmé části jsem se vcelku prošel, ale jakmile se stěna naklopi-

la, zastavil mě krok do boku, který jsem měl jít víc dynamicky. Snaha o návrat do výchozí pozice byla marná a následoval pád z jedenáctého chytu.

Poté, co mi ostatní reprezentanti rozmluvili ukončení lezecké kariéry a prodání materiálu, jsem se rozhodl, že co jsem nezískal v první cestě, to doženu v druhé. A ani to se úplně nepovedlo. Průběh byl podobný, jako v první cestě. Začátkem jsem proběhl vcelku bez problému. Oni ani stavěči nechtějí, aby jim lezci padali na zem, takže začátek schválně udělají lehčí, tak za 7c, aby závodníkům trochu nateklo. Potom, co jsem vlezl do převisu, jsem spadl v kroku, který opět měl být víc dynamičtější. V tomto kroku naštěstí se mnou spadlo dalších 12 lezců, i finalisté SP.

Bohužel však pro mě to znamenalo 75. místo na mém prvním Světovém poháru.

Podstatně zkušenější Tomáš Binter ml. skončil na 46. místě a naše největší naděje - Adam Ondra po solidním výkonu v první cestě, kde byl 10., udělal velkou chybu v druhé cestě, ve

Závodní stěna v Chamonix

kteřé při cvakání první a druhé expresky cvakl první expresku, která se mu nedocvakla a cvakl druhou. To je však proti pravidlům a Adamovi v této cestě započítali třetí chyt, což znamenalo poslední místo v cestě. V součtu s první cestou mu vyšlo nešťastné 27. Místo, tedy první nepostupové do semifinále.

Další den se konaly kvalifikace žen, kde nastoupilo 56 žen a tři zástupkyně z ČR. Nejlépe si vedla Eliška Vlčková, která skončila 50.

Vzápětí se konal závod SP v lezení na rychlost, kde nastoupila naše nejrychlejší naděje - Libor Hroza. S nejrychlejším časem kvalifikace 5,8s na 15m standardní cestě, který by v případě homologované stěny byl uznán jako světový rekord, postoupil do dalších kol. Ve čtvrtfinále bohužel udělal chybu na startu a skončil 7.

Další den následovalo semifinále a finále obtížnosti, kde se ukázalo, že stavěči světovou

Závodní stěna v Briançon

elitu těžce přecenili, neboť se začalo padat i ve spodní kolmé části stěny a vítěz závodu, Japonec Sachi Amma s obrovským utrpením dolezl kousek nad polovinu stěny. V ženách zvítězila Korejka Jain Kim.

SP Briançon

O týden později 19. - 20. 7. se konal hned další závod Světového poháru v Briançonu, tentokrát jen na obtížnost. Závod byl trochu zkomplikovaný Tour de France, která právě v den kvalifikací projížděla Briançonem. Kvali-

Adam Ondra v semifinále

fikace začínala v 8:30 a já lezl hned 9. z 74 mužů. Šel jsem lézt s vědomím, že chci vylepšit výsledek z Chamonix, ale přesto jsem byl psychicky klidný. Venkovní stěna má celkem jednoduchý profil. Mírně převislá stěnka, třímetrovy skoro strop a výlezová mírně převislá stěna. Přes očekávání se mi v první

cestě podařilo dolézt do poloviny stropu, kde jsem spadl z důvodu, že mi nešla založit špička a v druhé cestě mi pro změnu v polovině stropu vyjela noha, jinak mohl být výsledek ještě lepší. V obou cestách mi nateklo, z čehož jsem měl po zkušenosti z Chamonix, kdy jsem v obou cestách spadl naprosto čerstvý, velkou radost. Celkem na mě vyšlo 61. místo, přičemž jsem porazil 3 semifinalisty letošního SP a Rusa, který byl 4. na MEJ v Edinburghu.

Tomáš Binter ml. zde zaznamenal také posun kupředu, když po velmi solidním výkonu ve druhé cestě za ztížených podmínek velkým horkem dosáhl 41. místa.

V ženách jsme měli opět tři mladé zástupkyně, z nichž nejlépe dopadla opět Eliška Vlčková.

A konečně naše největší naděje - Adam Ond-

ra podal v obou cestách skvělý výkon. První topoval, v druhé skončil 5. A do semifinále postupoval ze třetího místa, zde si bohužel pohoršil na 8. místo, které bylo poslední postupové do finále, a tak jsme všichni doufali, že tam podá lepší výkon a posune se výš ve výsledkové listině. V semifinále podal naprosto úžasný výkon Sachi Amma, když poté, co mu spadl maglajzák v začátku převisu, byl schopný bez magnézie doslova vyběhnout cestu a spadl asi 2 chyty nad všemi ostatními, za což sklídl obrovský potlesk od zaplněného náměstí. Finále se konalo další den v podvečer a díky tomu, že hlavního stavěče dělal můj kamarád Jan Zbranek, se kterým stavím v Praze na Smíchovce, mohl jsem stavěčům pomoci připravit cesty na finále. Finálová cesta mužů byla za 8c, z čehož zhruba 10m až na hranu stropu bylo tak za 8a+ (které jsem vylezl i já), po čemž následovalo 16 šílených kroků do topu (které jsem už v kuse nedal, ale všechny jsem zprvu po dvou, třech a později po jednom kroku udělal).

Hned jak jsme skončili, ale začalo pršet. A bohužel nezůstalo jen u toho. V zápětí přišla bouřka s krupobitím. Poté, co zatekly finálové cesty a diváky spláchla voda, se organizátoři rozhodli závod zrušit a vyhlásit vítěze podle semifinále. Vítězi závodu se tedy stali Sachi Amma a Jain Kim.

O dva dny později se naše mládežnická sekce zúčastnila ještě Evropského poháru mládeže v boulderingu v L'Argentiere, který nám ukázal, že v bouldrech nejsme tak silní, jak bychom si přáli a máme na čem pracovat. Nicméně to byl pro všechny dobrý trénink.

Ačkoliv bylo trochu zvláštní být téměř dva týdny ve Francii, aniž by si člověk sáhl na přírodní chyt, byla to pro mě zajímavá a důležitá zkušenost, aby další závody mohly být ještě úspěšnější.

Další závod SP se koná 1. 8. v rakouském Imstu.

Martin „Cliffhanger“ Jech

Martin Jech v akci

CHCETE SI PROJÍT BESKYDY?

Dejte si BESKYDSKOU SEDMIČKU!

9-2013

Pavel "Easy" Lev

Minulý rok na začátku září jsme se s Veronikou účastnili Beskydské sedmičky 2013. Kdo neví, jedná se o extrémní závod dvojic přes sedm beskydských vrcholů nad 1.000 m. Trať je rozdělena na Sport a Hoby, přičemž ke konci trati se závodníci mohou rozhodnout, zda si trať zkrátí či půjdou tzv. Full verzi. Nejdelší trať má 94 km a člověk při ní nastoupá 5.430 m, prý jako na K2 ze základního tábora. Nejkratší trať je dlouhá 85 km a nastoupáš 4.367 m. My se přihlásili do Hoby kategorie. Vůbec jsme netušili, co nás čeká. Spousta lidí nám vyprávěla o tom, jak někdo strašně trénoval, a pak to nedal, protože je to strašnej masakr, a jak tam lidi svážejí z kopců celý zkolabovaný, a jak to úplně v klidu dala nějaká moderátorka, která skoro vůbec netrénovala... ale nic konkrétního. Nenašel se nikdo, kdo by řekl: „Já jsem tam byl, bylo to takový a makový, dělal jsem tohle a tamto. Nic. I fóra na netu byla plná všelijakých rad, ale čeho se má člověk chytit, když nemá ani představu, jak vypadá první kopec, na který polezeme. Rozhodli jsme se, že se na závod pořádně připravíme. Nebudu tu popisovat, jak jsme se „vytáhli“ při tréninku, těch pár výběhů se psy za barák do rokle, léto buď povodně, nebo pařáky, prostě vždy se našla nějaká výmluva, a jak je našim zvykem, příprava věcí taky na poslední

chvíli. Takže ve čtvrtek rozdat psy a spát jdeme něco po jedenácté v noci, celí nervózní, jestli jsme na něco nezapomněli. V pátek vstáváčka v šest. Dobalit, doklidit, ještě máme domluvené preventivní tejpování na kolena a hurá na vlak. Pět hodin kvalitního spánku ve vlaku, skroucení na sedačce nebo posazení na kovový stojan na kola, s dvěma přestupy, taky moc nepřidalo, ale jsme tu. Z nádraží ve Frenštátě pod Radhoštěm už jdeme na registraci s davem. Toho už se nezbavíme do odjezdu domu. Registrace v základní škole v zakartónovaný tělocvičně proběhla celkem rychle. Ještě vyfotit, rozhovor pro Blesk a jdeme se kouknout na tu slávu. Na Frenštátském náměstí je to velká sláva, plno lidí, plno piva, spousta stánků a my hledáme, kde spočnem. Miluju davy.

V 18:30h hromadný odchod na nádraží,

Easy a Verča před kopřivnickým speciálem

Dav před startem

pojatý recesně: Na kolečkovém křesle Švejk s fofrklacky z megafonu vyřvává: „Na Bělehrad!“ Dva přistavené vlaky jsou narvané k prasknutí. Naštěstí jen do Třince a ne na východní frontu. Přesto jedeme dvě hodiny. Máme kliku, že sedíme. Seznámili jsme se s Gábinou a Mariánem. Ti už mají jednu B7 za sebou, tak z nich taháme poslední rozumy. V Třinci chvíle na úpravu a na start. Já jsem jak na trní, ať už to spustí! Před startovní čárou stojí Lopraizovo Tatrovka, kterou nás povede první 4 km do začátku prvního stoupání. Adrenalin stoupá. Dakarský borec nakopne svůj Kopřivnický speciál. Z paneláku před námi se spustí salvy ohňostroje: 5...4...3...2...1...22:00 h, Start!! Dav tří a půl tisíce lidí se dává do pohybu. Do očí nám svítí laserová světla, připadám si jak na diskotéce. Nic nevidím. Probíháme kouřovou clonou, světla se rozblíkájí. Nic nevidím. Jak jsme se domluvili, jde Veronika ke straně a já se jí držím za rameno, abychom se neztratili. Říká, že nic nevidí. Snažím se startovní euforii udržet na uzdě a jdeme jen svižným krokem. Kolem probíhají nadšenci. My máme strategii nikam nespěchat. Na trať máme 30 hodin a klidně je využijeme celé. Naším heslem je dojít do cíle. Když to půjde, z kopce a rovinky běžíme. Jdeme s davem a pod kopcem vidíme světlušky už u vrcholu. Jakmile se rovina nakloní nahoru, had zpomalí, ale všichni zdatně stoupají a odfukují. Stoupáme na Malý Javorový po

Nic nepodcenit - tejpý

sjezdovce. Já jsem stále nastartovaný, Veronika má s rozjezdem trochu problém, v kopci jí dochází dech. Ale pokračujeme. Z Malého Javorového na Velký a zde se trasa rozděluje. Kategorie Hoby je „ochuzena“ o jeden seběh a následný stoupák na Ropici a ještě vrchol Travný, kde vrchol obejdeme. Ještě to nevím, ale jsem rád. Sportáci tedy běží dolů na Řeku, my hobíci jdeme po hřebenu na druhý vrchol Ropice, kde se pod vrcholem trasy opět spojují. Tam vidíme pár sportsmenů, jak vybíhají do kopce, zrychlí tempo a pokračují. Domníváme se, že nejlepší borci jsou už stejně někde vpředu. Pak v posledním stoupání na Ropici se Veronice v kombinaci hladu a stresu dělá hodně nevolno. Odpočíváme, Veronika do sebe pod tlakem nasouká půlku Snickersky a vymýšlíme, co dál. Hodně lidí se ptá, jestli potřebujeme pomoc. Jdeme dál a její stav se začíná lepšit. Seběhneme do Morávky, kde je první občerstvovací stanice, a pak na Travný. To je brutální stoupák, to je ten o kousek zkrácený. Veronika ještě chvílemi rozdýchává, ale už šlapeme celkem solidně. A opět dolů - do Krásné. Další občerstvení a hurá na Lysou horu. Veronika překonala svou obvyklou startovací krizi a jede jak motorová myš. Předbíháme spoustu týmů a na Lysé jsme za svítání. Nádhera. Pár fotek, minuta klidu, nějaká ta tyčka a zase dolů. (Limit na Lysou horu je v 15:30 h. To znamená, že máme 9 a půl hodiny fóra - krásně). V Ostravici bude polév-

ka. Cesta je šílená. Volné kameny všech velikostí, převážně geometrických tvarů. Jsem rád, že tu jdeme za světla. Začíná mě pobolívat pravé koleno, ale zatím v klidu, bývalo to horší. Pak levé chodidlo, to ještě neznám, ale levá noha dostává celkem větší záhuľ. Neustále si do ní bodám hůlkou. Toto přisuzuji levé ruce, jelikož ona hůlku drží. Do toho si asi třikrát málem podvrtnu kotník. Naštěstí bolest rychle ustupuje a po několika krocích už o ničem nevím. Takovýmto terénem jdu v běhacích botách snad poprvé.

V Ostravici základní škola. Ve škole jídelna. V jídelně fronta. Za frontou kuchařka, nalévá polévku. No... polévku: v plastového kelímku nudle, maso, krouhaná zelenina, před námi zalívané vývarem. Lžičky došly. Nikdy nic mi nechutnalo víc! To teplo v žaludku je nezapomenutelné. Obracel jsem kelímek naruby, abych mohl vylíznout poslední kousíček ohřáté zeleniny. Místo pro krátký odpočinek jsme našli v zakartónované tělocvičně. Zde

Krise překonána ...

bylo již pár odpadlíků, čekajících na odvoz. Veronika nařídila budíka asi na půl hodiny. Probrali jsme se asi za deset minut. Nu což, je na čase! Veronika na záchod a já hledám soukromí, abych si mohl vazelínou promazat i jiné třecí plochy než na nohou. Našel jsem ji v umývárce, kde jsem vyrušil kluka, co měl stejný nápad. Stahuji kalhoty na půl žerdi a mažeme spolu.

Hodně lidí říká, že cesta na Smrk je jedna z nejhorších a nahoře je zlom, kde budeme vědět, zda do cíle dojdeme či dojedeme. Cesta vede po asfaltce, zanoří se do lesa a mírně stoupá. Sejdeme na krásnou pěšinku, jdeme mezi poli, kolem stavení, stračen, pohoda. Napojíme se zpět na asfaltku, na rozcestí Pod Hlubočankou a jdeme mimo značenou cestu mezi kameny, rozhrabanou hlínou, kterou ti před námi rozhrabali rukama a my po nich opakujeme stejné pohyby, jelikož nohy účastníka závodu přede mnou jsou ve výši mé hlavy a to asi 20 cm daleko. Sápeme se přímo do sedla mezi Smrky a říkám si: „Necítíš bolest! Necítíš bolest!“ A opravdu jí necítím, protože je tu dost mokrých nebo volných kamenů a dalších nebezpečných míst, že na ni nemám čas myslet. Tady bych taky nechtěl jít v noci. Dosápnem se do sedla a pořadatelé nás posílají rychle na Smrk. Ne, ne pánové, už to držím skoro od spodu, musím za pásku. Po té cestě se fakt nikde nedalo. S Veronikou se držíme při sobě a evidentně máme stejné potřeby. Smrk je takové posvátné místo, vyzařuje jistou energii, ale vzhledem k počtu lidí a předchozímu výkonu cítím něco jiného než energii. Oba na chvíli pěkně klimbnem. Počítám, tak 2 - 3 minuty. Do vrcholu se opírá sluníčko a je to tady jedna velká odpočívárna. Tak se balíme a s rozvahou do Čeladné. Veronika už začala nadhazovat, že bychom si mohli zkusit prodlouženou trasu. Proti nejsem, ale zbytečné o tom uvažovat pod Smrkem, když nás čeká ještě jedno stoupání na Čertův mlýn. Ukončuji tuto debatu návrhem, že počkáme, až jak nás pustí Pustevny. Pod Čertovým mlý-

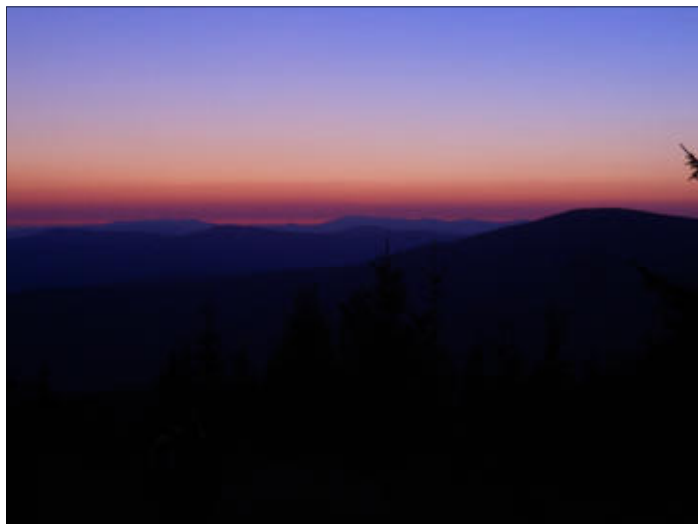

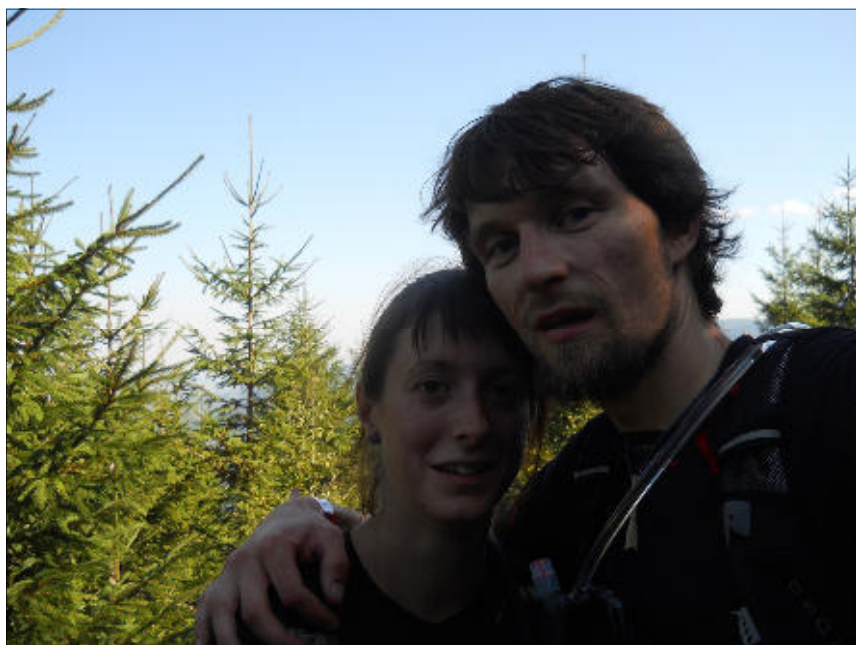
Čelovkový had na Travné

nem okolo Kněhyně už vyhlížím konec kopce. Už mi není nejlíp a přichází krizovka na mě. V Pustevnách jsem bílej jak stěna a sotva jdu. Polévka. Opět v kelímku. Super, to jsem ještě schopen pozřít. Veronika si jde pro langoše. Já ho, když slyším cenu, nechci. Zvracet můžu něco levnějšího. Vyžebbral jsem ještě jednu tu lahodnou polévku a upadnul do komatu. Když se proberu, objeví se Veronika s párkem v rohlíku. Ptám se na langoše, těšil jsem se na ochutnávku. Prý toho mrzáka za ty peníze taky nechce. Chvilí se domnívám, že tím myslí mě. Pokusím se postavit na nohy. Snad to alespoň jako postoj vypadá. Veronika se již dovtípila, že ten kopec navíc (prodlouženou trasu) nejdu. Sunu se po trati, jen k dalšímu stánku. Veronika chce ještě jeden párek v rohlíku a já si dávám chleba se škvarky a cibulí. To mě docela nakopává a jdeme dál. V poklidu na Radhošť a pomalu klesat do sedla pod Černou horou. Pomalu, jako klesáme my, sedá i tma. Ne úplně příjemná cesta, ale jde to. Opět za svitu čelovek, přicházíme k chatě Pindula. Poslední občerstvení před posledním stoupáním. Čeká nás Velký Javorník. Nejnížší kopec ze všech, který se ani do sedmičky nedostal. Nemá přes tisíc metrů, dle mapy pohoda na tři stoupání s odpočinkem po rovinkách. Není plnohodnotný. Jsme na cestě skoro 24 hodin a za chvíli jsme v cíli, nadhazuji s úsměvem. To si říkám ještě po

první třetině, než přijdeme pod druhé stoupání. Jak jsem psal, několik lidí tvrdilo, že na smrk je to nejhorší a tam se rozhodne. Zřejmě se pro ně rozhodlo a tohle nešli! Cesta uhne z asfaltky do brutálního kopce, opět dělám pohyby rukama nohama, chytám se stromků, trávy, klestím se křovím, hůlky překážejí, tak vysoko, aby mělo smysl je použít, stejně ruce nedám ani kdybych je úplně zkrátil. Tuhle cestu bych za tmy taky nechtěl jít... Bohužel, už tu je. Jsme nahoře. Někteří dobrodruzi si dávají cígo. Jak zjišťuji, nejsme nahoře, ještě nás čeká poslední třetina. Cesta plná volných kamenů, všech možných geometrických tvarů. Co nedali na Lysou, dali sem. Taky za tmy nic moc... Ale do které části bych tu tmu asi umístil? Nejlépe rozkouskovat na asfaltové části. Cesta je nekonečná, ale dosáhneme rozhledny na Velkém Javorníku. Celá září. Ted' už jen z kopce do cíle. To nejhorší je za námi. Do kopce mě bolela levá kyčel a z kopce mě bolí pravé koleno. Krátím utrpení sběhem. Napadá mě, že si trochu popoběhnu a dám si pauzičku, než mě Veronika dojde. Sotva si sednu, slyším: „Žádný sezení, běžíme!!“ To snad není možný, ta ženská je mi v patách!! A tak to seběhneme skoro celé. Sbíhám místa, která bych si přes den asi netroufl. Z dálky slyšíme Frenštátské náměstí ve víru cílové euforie a přidáváme. Jsme na asfaltce a první člověk co nám tleská a pobízí k cíli. „Už jen kilák a půl!“ Pohoda, říkám si.

Svítání na Lysé

Závodníci na Smrku

Jenže je to nekonečná pohoda stále z kopce. Asfalt, lesní pěšina, asfalt, šutry, louka, odbočka, zatáčka... Nateklé Nohy Nechápu Nekonečný Nátlak.

Přibližujeme se. Vidíme světla, hraje dechovka, musíme být v cíli. Nee, to mají důchodci na tenisových kurtech oslavu. Pokračujeme přes město. Osvětlené uličky, po kterých se trousí čtyřicet hodinovým pochodem zmožení účastníci tohoto masakru. Musí to být kousek. Po chvíli je nám jasné, že cíl je za rohem. Slyšíme hlas, pobízějící nějakou dvojici, aby běžela do cíle. „My nepoběžíme!“ říkám Veronice. Zahneme za roh. Je zde dav lidí za oplůtkem, který vymezuje trať, mezi nimi Libor, který již stihl vyhrát ve vlastní kategorii, s mikrofonom v ruce a pobízí nás do běhu. Vážně, to neustojíš a taky se do toho cíle rozeběhneš.

Pak už jsme jen dostali pivo, náramek, vrátit čipy a jít si lehnout. Nevíme s Veronikou proč, ale nevzali jsme si karimatky. Asi nějaký zkrat. Nevěděli jsme, že je k dispozici škola, kde se může spát, plánovali jsme spaní někde venku, ale stejně... Nicméně se spolu asi s 30 lidmi naskládáme do jedné z tříd a docela obstojně se vyspíme. Veronika usne jak dudek okamžitě. Ani neví, že jsem krátce

pokecal s nějakým týpkem, co leží hned vedle ní (Nemám schizofrenii!)

Trasu jsme zvládli za 25:03h, nejlepší dvojice za 11:49h a zlepšili tím traťový rekord z předchozího ročníku o více než hodinu.

Zjistili jsme, že nejdůležitějším tréninkem jsou dlouhé pochody. Ty má Veronika docela natrénované a díky nim zvládla trasu mnohem lépe než já. Nejlepší věcí, na kterou se nesmí zapomenout a jejíž kvality jsme zde poznali, byla vazelína. Skvělá to věc! Díky ní nás nedostali puchýře ani vlk.

No a už se těšíme na další ročník.

Beskydská sedmička 2014 startuje už zhruba za měsíc!!

Moto závodu je: „30 hodin, které Vám změní život“. Nevěnoval jsem tomu pozornost, o takových heslech jsem si vždycky myslel své, ale s odstupem skoro jednoho roku musím říct, že tomu tak je.

Easy

Den po závodě

Jistítko Edelrid Mega Jull

Hanka "Hafina" Hefnerová

Pro ty, kteří se ještě s tímto jistítkem nesetkali bych chtěla napsat jen pár postřehů z praxe.

Jistítko jsme si pořídili poté, co jsme zakoupili lano Beal Booster 9,7mm. Když jsem jistila s tímto lanem přes Gri gri nebo kýbl najednou to těmi jistítky jelo neuvěřitelně snadno a rychle. Začali jsme se rozhlížet po něčem bezpečnějším a Mega Jull se nám zdál být naprosto skvělejší. V praxi se to potvrdilo.

Je to vlastně obyčejný kyblík s výřezem, do kterého je vždy při pádu vtažena karabina HMS, která tam to lano skřípne tak, že i když se nezkušený jistič lekne nebo zakopne o kořeny a lano pustí, prvolezec zůstane viset v jistítku. Zásek přijde okamžitě, tedy není možné dát prvolezci prokluz. Každopádně při pootočení Mega Jullu tak, jak ukazuje návod máte najednou z geniálního kyblíku úplně obyčejný kyblík, se kterým můžete dát libovolně dlouhý prokluz, dle chuti letce.

Další skvělá věc na jistítku je povolování (podávání) lana prvolezci při cvakání expresek. Při tahu palcem směrem nahoru za žluté držátko dochází k tomu, že se karabina drží dostatečně daleko od samotného jistítka a lano jím volně běží, tedy naráz podáte prvolezci dostatečně dlouhý kus lana potřebný k cvaknutí. Už žádné trhavé podávání lana, kdy taháte lano od jističe na čtyři-krát!!!

No a nakonec to úžasné bezpečné slaňování. Při slaňování opět karabina skřípne lano do výřezu kyblíku, takže stojíte na místě. Taháním palce směrem nahoru za žluté držátko se lano uvolní a můžete svištět dolů k dalšímu friendu, který jste založili tak hluboko, že nejde ven. Mega jull vás podrží, takže máte obě ruce volné pro šťourání. Snadno se slaňuje i začátečníkům, jistítko plně nahrazuje funkci prusíku.

Mega Jull je dělaný na průměry lan od 7,8 - 10,5 mm, váží 65g. Prodává se samostatně nebo s karabinou HMS, která je vhodná svou velikostí, aby dobře padla do výřezu. Doma jsme našli asi další 3 karabiny, které plní blokační funkci stejně dobře jako ta originální ovšem bez drátěné zárazky do slaňovacího oka. Nejlevněji je možné Mega Jull pořídít na Lezci za 759,- Kč nebo komplet i s karabinou za 1 260,- Kč.

Manuálek pro práci s Mega Jull je možné vidět na Youtube.com

Foto z internetu:

1. 7. Odpolední volno po šichtě v Ledvicích a snadnou dostupnost **Špičáku u Mostu** opět využívá Luboš Třeba a společně s Bandaskama zlézá jednu plotnu za druhou.
2. 7. Jedouc služebně okolo **Perštejna** sjíždí Luboš pod Hlavní masív, kde společně s Bandaskama leze místní klasiky.
Tvorba nových směrů na skalkách, které zná jen Meky. (Svinčo + Květomila)
5. 7. **Eduardstein** s ženou Květomilou navštěvuje Svinčo (krásná bouřka a následná kožba na Foxovo padesátce ve Vysoké Peci)
6. 7. **Mlýnský vrch** - vyčerpávající pařenice na bouldrech kolem Velryby (Letoš, Verča, Přéma, Frýdek, Svinčo + harém)
7. 7. Bandasky vyrážejí k vodě - shodou okolností se nejlepší voda nachází právě v **Perštejně** pod Masívem.
8. 7. Odpolední volno po šichtě tráví Luboš s Broňkem na **Kočce**, kde kromě bobříka odvahy loví i nějakou tu kešku.
12. 7. **Skalák** -extrémní sólovýstup na legendami opředenou věž Bažináč. (Letoš, Svinčo + oba harémy jako publikum)
Labáčník Pája Bohuňků zde přelézá na Monolit cestu Psí život IXc PP a Veřejného ne přítele IXb RP.
12. - 13.7. Blagodan s Renulkou prožívají romantický víkend lež(z)ením na žule na **Rovišti**.
13. 7. Na borůvky do **Anglického parčíku** vyráží Bandasky a Happiny. Borůvek bylo tolik, že si na ně Broněk v cestě Divoké hnízdo pořídil pytel.
Suché skály - Sokolí věž - za sluníčka vzhůru a za deště dolů (Svinčo, Letoš, Květuš, Míla + havět prchli včas na vlak).
14. 7. **Hodkovice** - Sluneční plotna u Radoňovic - objevování nových terénů na periferiích Českého ráje. (Svinčo + harém, Radka s Ondrou).
Ludvíček s Petrem přišli jen krásně zmoknout pod **Citeru**.
15. 7. Na **Hasištejně** zušlechťují skálu zvanou Místečko Párek s Blagodaničem Krajínovtůrcem.
16. 7. V **Perštejně** se Slivkou působí Luvik Kostkatej.
18. 7. **Hodkovice** - Sluneční plotna u Radoňovic - dokompletování plotny (Svinčo + Harém, Letoš + harém) **Skalák** - Fifanka - boj s gravitací a mravenci o jednu nejoblíbenější cest Josky Smítka. (Letoš s Květuš, Svinčo jako fotograf)

Na **Hasištejně** Kostkatej se Slivkou přelézají cestu Jde to.

19. - 26.7. Akce **Dolomity s mládeží**, která se vůbec nekonala v Dolomitech, ale v okolí **Imstu**. Účastní se Jířa, Maruška, Šiška, mládežníci Venca Nebíčko se Šarlotou a Bandasky. Podrobně prozkoumány byly převážně sportovní oblasti Rote Wand, Putzen a Walchenbach. Jířou, Šiškou a mládežníky byla v téměř zimních podmínkách zdolána vícedélka na Engelkarturm.
19. 7. Svinčo, Letoš a Květuš lezou ve **Skaláku** klasikou v údolce na Maják.
23. 7. Opět Kostkatej se Slivkou řadí na Zlatých sokolech na **Kočce**. Ve stejný den tam působí i Blagojistič Samodanič a mimo přelezu několika cest se samojištěním působí i v roli krajinovůrce s pilkou. Kdo nečistí, ať neleze! Labáčník po dlouhé době zavítal do **Tiských stěn** na Hu-hu Coctail IXc PP a Rádio 1 Xb PP na druhý pokus.
23. - 26.7. **Vysoké Tatry** - Jakub kotula s Pavlem Urbanem vandrují od Zeleného plesa po Zbojandu.
24. 7. Verče se splnil letitý sen a vyrazila na **Žraloka** a to s Blabodaničem Spřírodouspřízněncem. Samozřejmě rovněž zmokli.
26. 7. **Hodkovice** - polokomplet Strážce Radoňovic - Svinčo, Květuš a Frýdek (bez Místku)
27. 7. **Skalák** - klasickou Netopýří spárrou na Mnicha - (Svinčo, Květuš a Frýdek opět bez Místku).
- 27.- 30.7. V **Rájci a Bršličkách** působí po několik dní kompletní Parekteam.
29. 7. Na **Velké skále** u Kameničky slídí Ludva se Slivkou po vrcholovce, která je stěnovka. To Letoš s Dickem a Blagodaničem Navězbyrádvylezičem působí na **Bořeni**. Největší odpor kladla Dáblova kazatelna přes Údolku.
31. 7. Blagonič Samosichřič se trápí v lahůdkách na **Myši u Kočky** a také brigádničí s pilkou. Kdo nečistí, ať neleze!

